

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 586/2011-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. decembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť M. F., B., zastúpenej advokátkou JUDr. E. B., B., vo veci namietaného porušenia základného práva domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Dunajská Streda v konaní vedenom pod sp. zn. 12 Er 602/2009 a jeho uzneseniami z 10. novembra 2009 a 20. mája 2011 a postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 24 CoE 31/2010 a jeho uznesením z 25. januára 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. F. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. augusta 2011 doručená sťažnosť M. F., B. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie základného práva domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom

a nestrannom súde zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Dunajská Streda (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 12 Er 602/2009 a jeho uzneseniami z 10. novembra 2009 a 20. mája 2011 a postupom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 24 CoE 31/2010 a jeho uznesením z 25. januára 2011. Sťažnosť bola podaná na poštovú prepravu 2. augusta 2011.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplynulo, že sťažovateľka bola účastníčkou konania vedeného Okresným súdom Bratislava III pod sp. zn. 10 C 138/01, v ktorom sa v procesnom postavení žalobkyne domáhala voči L. S., B. (ďalej len „žalovaná“ alebo „povinná“), za účasti S. ako vedľajšieho účastníka na strane žalovanej (ďalej len „vedľajší účastník“), zaplatenia peňažnej sumy z titulu náhrady škody na zdraví. Okresný súd Bratislava III vo veci meritórne rozhodol rozsudkom sp. zn. 10 C 138/2001 zo 17. mája 2005 tak, že zaviazal žalovanú zaplatiť sťažovateľke sumu 630 000 Sk a trovy konania, v časti uplatneného úroku z omeškania konanie zastavil a vo zvyšku žalobu zamietol. Proti tomuto rozsudku (v jeho zamietajúcej časti) podala sťažovateľka odvolanie. Na základe sťažovateľkou podaného odvolania Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom sp. zn. 8 Co 491/2005 z 21. februára 2008 zmenil rozsudok súdu prvého stupňa tak, že *„žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyni celkom sumu 637.200,- Sk do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku“*, a vo zvyšnej zamietajúcej časti odvolaním napadnutý rozsudok potvrdil. Z doložky právoplatnosti vyznačenej na rozsudku okresného súdu vyplýva, že tento rozsudok v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu nadobudol právoplatnosť 10. septembra 2008 a vykonateľnosť 26. septembra 2008.

Po doručení rozsudku odvolacieho súdu sa sťažovateľka domáhala zaplatenia judikovanej pohľadávky v sume 637 200 Sk, pretože považovala tento rozsudok za vykonateľný v celom rozsahu, teda v sume 637 200 Sk. Sťažovateľka podala 23. apríla 2009 návrh na vykonanie exekúcie, pretože podľa jej slov žalovaná ani vedľajší účastník dobrovoľne nesplnili povinnosť vyplývajúcu z vykonateľného rozsudku odvolacieho súdu. Žalovaná ako povinná v exekučnom konaní podala proti prebiehajúcej exekúcii námietky,

ktoré odôvodnila tým, že z vykonateľného rozsudku odvolacieho súdu jej vyplýva povinnosť zaplatiť len sumu 7 200 Sk, pretože sumu 630 000 Sk uhradil za ňu vedľajší účastník ešte v roku 2005. Žalovaná zároveň podala návrh na opravu a odklad vykonateľnosti rozsudku odvolacieho súdu, ktorý bol uznesením sp. zn. 8 Co 491/2005 z 1. februára 2010 zamietnutý. O námietkach proti exekúcii rozhodol okresný súd uznesením č. k. 12 Er 602/2009-117 z 10. novembra 2009 tak, že námietkam povinnej vyhovel a povolil odklad exekúcie do právoplatnosti rozhodnutia o námietkach a súčasne zamietol návrh povinnej na zastavenie exekúcie. Krajský súd uznesením č. k. 24 CoE 31/2010-156 z 25. januára 2011 rozhodnutie okresného súdu v časti, v ktorej vyhovel námietkam povinnej proti exekúcii, potvrdil. Následne okresný súd uznesením č. k. 12 Er 602/2009-182 z 20. mája 2011 exekúciu zastavil.

Sťažovateľka v odôvodnení sťažnosti v podstatnom uviedla:

„Tým, že porušovateľ v prvom rade exekúciu zastavil a voči uzneseniu porušovateľa v prvom rade nie je prípustné odvolanie, došlo k porušeniu práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, pretože konaním porušovateľa v prvom i druhom rade bola sťažovateľke zmarená možnosť domáhať sa výkonu rozhodnutia na základe právoplatného a vykonateľného rozhodnutia. K tomuto zmareniu práva sťažovateľky došlo nesprávnym postupom oboch odporcov vo veci rozhodovania o námietkach voči exekúcii, ako i konaním porušovateľa v druhom rade, ktorý exekúciu zastavil, hoci je nesporné, že právoplatným a vykonateľným rozhodnutím Krajského súdu Bratislava sp. zn. 8Co 491/2005-149 zo dňa 21.2.2008, bola odporkyňa zaviazaná zaplatiť sťažovateľke sumu 637.200,- Sk a tento záväzok odporkyne, ktorý existoval ku dňu 21.2.2008, bol vysporiadaný len v časti 7.200,- Sk. ... sťažovateľka ani po právoplatnosti súdneho rozhodnutia sa nemôže domáhať súdnej ochrany a priznané nároky uplatniť v exekučnom konaní. ... Práva sťažovateľky na výkon rozhodnutia podľa právoplatného a vykonateľného rozsudku, v zmysle výrokovej časti sú práve postupom porušovateľov zmarené...“

Podľa názoru sťažovateľky „Porušovatelia nemôžu svojím postupom opravovať prípadné chybné rozhodnutia súdov z vlastného podnetu, ale výlučne na návrh niektorého

z účastníkov konania. Rovnako v návrhových konaniach, v ktorých sa výlučne vyžaduje aktivita účastníkov konania, a prípadná pasivita je na ujmu toho, kto sa ochrany svojich práv nedomáha, nemôžu súdy ako nestranný a nezávislý orgán... suplovať aktivitu účastníkov konania, či už by im rozhodnutie bolo na prospech alebo neprospech. “.

Sťažovateľka tiež žiadala priznať primerané finančné zadosťučinenie v sume 10 000 € ako náhradu nemajetkovej ujmy, čo odôvodnila takto:

„... postup porušovateľov vyvoláva u sťažovateľky pocit krivdy, právnej neistoty, nedôveru v rozhodovaciu činnosť súdov, popiera jej základné práva a slobody a má pocit, že v jej prípade konanie porušovateľov vykazuje znaky porušenia nezávislosti a nestrannosti súdu a sťažovateľka postup porušovateľov vníma ako prejav arogancie súdnej moci, ktorým došlo k zmareniu vymožitelnosti jej pohľadávky. ... Sťažovateľka poukazuje i na tú skutočnosť, že nárok, ktorý jej bol priznaný, zaniká smrťou, pretože ide o osobnostný nárok, a konanie porušovateľov vidí z tohto pohľadu za ešte závažnejšie... “

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd vydal tento nález:

„1. Porušovateľ v prvom rade - Okresný súd Dunajská Streda v konaní vedenom pod sp. zn. 12Er/602/2009 porušil základné právo sťažovateľky:

- domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj práva podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd.

2. Porušovateľ v druhom rade - Krajský súd Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 491/2005 porušil základné právo sťažovateľky:

- domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj práva podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd

3. Rozhodnutia porušovateľa v prvom rade:

- uznesenie 12Er/602/2009-182 zo dňa 20.5.2011;

- uznesenie 12Er/602/2009-117 zo dňa 10.11.2009

a

rozhodnutie porušovateľa v druhom rade

- uznesenie sp. zn. 24 CoE/31/2010-156 zo dňa 25.1.2011

sa zrušujú a vec sa vracia na nové prejednanie a rozhodnutie.

4. Sťažovateľke sa priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 10.000,-€, ktoré sú povinní spoločne a nerozdielne uhradiť porušovatelia v prvom a druhom rade...

5. Porušovatelia v prvom a druhom rade sú povinní spoločne a nerozdielne uhradiť sťažovateľke trovy konania vo výške 305,84 €... k rukám advokátky JUDr. E. B...“

Ústavný súd predovšetkým poukazuje na nesprávne označenie spisovej značky konania vedeného krajským súdom v bode 2 petitu sťažnosti, v ktorom sťažovateľka uviedla, že k porušeniu jej práv malo dôjsť postupom krajského súdu „v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 491/2005“. Z obsahu sťažnosti a jej príloh však vyplýva, že pod uvedenou spisovou značkou prebiehalo konanie pred Krajským súdom v Bratislave vo veci odvolania sťažovateľky proti meritórnemu rozsudku Okresného súdu Bratislava III. Z obsahu sťažnostných námietok sťažovateľky však nepochybne vyplýva nespokojnosť s postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 12 Er 602/2009 a s postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 24 CoE 31/2010, v ktorých označené súdy rozhodovali o námietkach povinnej proti exekúcii a následne o zastavení exekúcie. Nesprávne označenie spisovej značky konania vedeného krajským súdom preto ústavný súd považoval za zrejmu nesprávnosť a vychádzajúc z obsahu relevantnej argumentácie sťažovateľky a označenia porušovateľov v záhlaví sťažnosti a v jej petite vymedzil predmet konania pred ústavným súdom uvedením správnej sp. zn. 24 CoE 31/2010 tak, ako to je uvedené v záhlaví tohto uznesenia.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 12 Er 602/2009 a jeho uzneseniami z 10. novembra 2009 a 20. mája 2011 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 24 CoE 31/2010 a jeho uznesením z 25. januára 2011. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľky s postupom exekučných súdov, ktoré v rámci exekúcie vecne posúdili námietky povinnej ako dôvodné a vyhovelí im. Okresný súd následne exekúciu zastavil, čím podľa sťažovateľky zmaril jej právo domáhať sa núteného výkonu rozhodnutia.

1. Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom

ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 108/02, IV. ÚS 158/04, I. ÚS 218/06).

Podľa zistenia ústavného súdu uznesenie okresného súdu č. k. 12 Er 602/2009-117 z 10. novembra 2009, ktorým okresný súd vyhovel námietkam povinnej proti exekúcii a povolil odklad exekúcie do právoplatnosti rozhodnutia o námietkach, v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 24 CoE 31/2010-156 z 25. januára 2011 nadobudlo právoplatnosť 28. februára 2011. Sťažnosť sťažovateľky doručená ústavnému súde 5. augusta 2011 (resp. podaná na poštovú prepravu 2. augusta 2011) je tak vo vzťahu k označeným rozhodnutiam podaná zjavne po uplynutí lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v tejto časti už pri jej predbežnom prerokovaní odmietol ako oneskorene podanú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. Sťažnosť sťažovateľky, ktorou namieta porušenie označených práv postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 12 Er 602/2009 a jeho uznesením z 20. mája 2011, ktorým okresný súd exekúciu vedenú na podklade rozsudku odvolacieho súdu zastavil, je podľa názoru ústavného súdu zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu

možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Zo sťažnosti vyplýva, že porušenie základného práva sťažovateľky zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru spočíva v jej nesúhlase s právnym názorom okresného súdu, ktorým okresný súd po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa vyhovel námitkam povinnej, exekúciu zastavil.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd už vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru uviedol, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 322/2010).

K uplatneniu práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy dochádza vtedy, ak príslušný zákon umožňuje, aby sa právnická osoba alebo fyzická osoba domáhala svojho práva na nezávislom a nestrannom súde. Tohto práva sa však možno domáhať v súlade s čl. 51 ústavy len v medziach zákonov, ktoré ustanovenia čl. 46 ústavy vykonávajú (II. ÚS 14/01). Právo na súdnu ochranu nie je absolútne, ale v záujme zaistenia najmä právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha obmedzeniam, resp. podmienkam vyplývajúcim z ustanovení zákonov upravujúcich v súlade s čl. 46 ods. 4 ústavy podmienky jeho výkonu (m. m. III. ÚS 331/04).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

Ústavný súd v tomto konaní preto skúmal, či účinky výkonu právomoci okresného súdu v súvislosti s jeho rozhodovaním o zastavení exekúcie sú v súlade označeným článkom ústavy a dohovoru.

Z odôvodnenia namietaného uznesenia okresného súdu vyplýva, že okresný súd exekúciu zastavil podľa § 50 ods. 5 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“), podľa ktorého súd exekúciu zastaví, ak je rozhodnutie, ktorým sa námietkam vyhovel, právoplatné. Uznesením okresného súdu č. k. 12 Er 602/2009-117 z 10. novembra 2009 exekučný súd vyhovel námietkam povinnej proti exekúcii a povolil jej odklad do právoplatnosti rozhodnutia o námietkach. Krajský súd na základe sťažovateľkou podaného odvolania uznesením č. k. 24 CoE 31/2010-156 z 25. januára 2011 uznesenie okresného súdu v časti, v ktorej vyhovel námietkam, potvrdil. Keďže predmetné uznesenie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť 28. februára 2011, okresný súd exekúciu zastavil.

Z ustanovenia § 50 ods. 5 Exekučného poriadku vyplýva povinnosť exekučného súdu *ex offio* zastaviť exekúciu na základe splnenia zákonného predpokladu, ktorým je právoplatné uznesenie o vyhovení námietkam proti exekúcii. Vzhľadom na citované ustanovenie je exekučný súd v konaní o zastavení exekúcie viazaný už vyriešenou právnou otázkou dôvodnosti podaných námietok a neposudzuje opätovne dôvody, ktoré viedli k vyhovaniu námietkam proti exekúcii. Opätovnému posúdeniu dôvodnosti námietok bráni aj materiálna stránka právoplatnosti súdneho rozhodnutia (v tomto prípade rozhodnutia o vyhovení námietkam), ktorá spočíva v záväznosti výroku rozhodnutia a jeho zásadnej nezmeniteľnosti prejavujúcej sa v prekážke brániacej novému prejednaniu veci (*impedimentum rei iudicatae*). Dôsledkom tejto vlastnosti súdneho rozhodnutia je nemožnosť preskúmania jeho vecnej správnosti v rámci konania o zastavenie exekúcie. Zastavenie exekúcie podľa § 50 ods. 5 Exekučného poriadku je obligatórnym následkom procesu námietkového konania, v ktorom sa námietkam vyhovel. Preto postup okresného súdu, ktorý rozhodol o zastavení exekúcie s obmedzením sa na konštatovanie, že námietkam povinnej bolo právoplatne vyhovené, považuje ústavný súd za súladný so zákonom, a teda za ústavne akceptovateľný.

Po oboznámení sa s obsahom namietaného uznesenia okresného súdu ústavný súd konštatuje, že postup okresného súdu pri odôvodňovaní svojho právneho záveru nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Z rozhodnutia okresného súdu nevyplýva jednostrannosť alebo taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov (v tomto prípade § 50 ods. 5 Exekučného poriadku), ktorá by bola popretím ich podstaty či zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom okresného súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným.

V súvislosti so sťažovateľkiným prejavom nespokojnosti s namietaným postupom okresného súdu ústavný súd ďalej konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnú ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať

očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade ústavný súd nemá dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

Ústavný súd na základe uvedeného konštatuje, že medzi namietaným rozhodnutím okresného súdu a právami podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých porušenie sťažovateľka v sťažnosti namieta, neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala možné porušenie týchto práv, preto prichádzalo do úvahy odmietnutie sťažnosti v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uplatnenými v jej sťažnosti už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. decembra 2011